

HOMILIA

En les Vespres i Trànsit dels 800 anys de la mort de Sant Francesc, Monestir de Santa Clara de Reus, 3 d'octubre de 2026.

Molt estimada Mare Abadessa. Estimada comunitat. Estimat Prior. Benvolguts mossens. Benvolguts seminaristes. Benvolguda Delegada Diocesana per a la Vida Consagrada. Molt estimat poble sant de Déu.

Avui ens apleguem a Reus, a redós de la nostra estimada comunitat de les Germanes Clarisses, per celebrar, emocionats, els 800 anys del trànsit del germà Francesc, un dels sants més coneguts i estimats de tota l'Església. Un trànsit que va tenir lloc en el capvespre d'avui fa 800 anys.

Aquesta celebració és especialment significativa perquè s'insereix en l'Any sant jubilar convocat pel Papa Lleó, del qual ens vam fer ressò a través del decret del passat 21 de gener (*BOAT 784*), instituint tres temples jubilaris: les parròquies de Sant Francesc, de Reus i de Tarragona, i aquest Monestir de les Germanes Clarisses que ens acull en aquesta preciosa festa.

Des d'aquí participem també de la gran celebració que es viurà a Assís, així com la de molts llocs d'arreu del món on la petjada del Poverello ha deixat tants seguidors i seguidores, i tantes persones que ens sentim interpel·lades per ell i urgides a viure l'Evangeli amb radicalitat. A casa nostra, d'aquí una estona se celebrarà a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona un solemne Ofici de Vespres presidit pel cardenal Joan Josep Omella, que aplegarà frares, Germanes Clarisses i laics de tota la comunitat per commemorar, com nosaltres aquí, el *Trànsit* del sant.

I és que el nostre germà Francesc no ha passat desapercbut en la vida i l'espiritualitat de l'Església de totempis i d'arreu. I ens continua parlant avui, després de 800 anys, oferint pistes excel·lents per a respondre al nostre món actual: el desig de plenitud i d'eternitat, el camí preciós de la pobresa, el silenci interior per escoltar millor el clam d'aquest món que sofreix, la fraternitat com un dels millors miralls per transparentar l'ésser trinitari del nostre Déu.

Francesc és abans que res un home lliure, com indica el seu nom. Ell no dubtà a abandonar l'estatus familiar que li hauria proporcionat una vida tranquil·la i afermada. No dubtà a deixar-se envair per l'esperit de profecia, denunciant, dins i fora de l'Església, allò que no s'adequava a l'Evangeli de Crist. Però ell, a diferència d'altres espirituals del moment, ho va realitzar «dins» l'Església i «amb» l'Església.

No dubtà a deixar-se fascinar per la pobresa, no com una renúncia ascètica que podria inflar l'ego personal, sinó com la millor manera de saber-se nen en mans del Pare celestial, depenent totalment i absolutament d'Ell, a exemple de Jesús, el Fill. No dubtà tampoc d'oferir-se i entregar-se als més vulnerables, trencant tots els esquemes del seu temps, per transparentar la tendresa infinita de Déu.

Fins i tot, o potser més que mai, amb llibertat sublim va encarar la seva mort, com acabem d'escoltar. Demana que el posin nu a terra, simbolitzant el despullament total i definitiu del Mestre a l'arbre de la Creu. L'últim moment de la seva vida és dedicat, no a pensar en tot el bé que ha fet ni tampoc en angoixar-se per allò que no ha fet, sinó en la seva donació total, simple, sincera i honesta davant el Senyor que el ve a buscar. Al centre no hi és ell. Hi ha només Jesús i Jesús crucificat, que ell assaboreix amb atenció amb la lectura de la passió segons sant Joan. I és capaç d'afirmar: *«Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana la mort corporal, de la qual cap home viu no pot escapar»*.

Quanta saviesa!

La seva pobresa esdevé infinita, perquè fins i tot és capaç de perdre el signe que ell buscava, de morir nu en despullament total, per abraçar un altre signe de pobresa, potser encara més difícil, el de l'obediència davant el germà. Un germà seu, més petit, potser no tan sant, li mana de posar-se l'hàbit, i ell, sense vacil·lar, se'l vesteix. No ho trobeu extraordinari? Només una persona totalment lliure és capaç d'obeir. Només una persona totalment pobra és capaç de despendre's de tot, fins de la seva pròpia santedat.

Aquesta és la preciosa aportació del Pobrissó, que afirma: «I cap germà no ha de fer mal ni dir-ne a un altre; més aviat, per caritat d'esperit, que se serveixin de bon grat i s'obeeixin mútuament [...]; i onsevilla que seran els frares i a qualsevol lloc que es trobin, s'han de reverenciar espiritualment i atentament i honorar-se mútuament, sense murmuració (1Pe 4,9)».

Sí, aquest home lliure va ser capaç de defugir tot condicionament social i religiós per viure una vida fascinant, creativa, que atreia i convocava perquè portava a l'essència evangèlica, sense floritures, sense excuses, sense sobralles supèrflues. La seva radicalitat i empena es va encomanar de seguida, i quasi sense adonar-se, es trobà envoltat de germans. I gràcies a la tenacitat i l'apassionament astut de Santa Clara, també seguit per les germanes. Ells i elles, infants de l'Evangeli, seguidors de l'Anyell mansoi, d'Aquell que es deixa crucificar per amor. I així descobrí que no hi ha pobresa sense fraternitat ni fraternitat sense pobresa.

Tanmateix, l'amor fratern de la vida comunitària té per a Francesc un fruit immediat: cercar la pau i la concòrdia en la seva perspectiva missional. La idea fundacional és comunicar arreu la joia i la pau que emanen de la comunió de vida. La seva fraternitat és, doncs, una missió, un encàrrec que ve del mateix Jesús: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,20). L'acolliment que puguin fer a tothom, pobres, pecadors, malalts, s'aprèn a través de l'espectacle de la seva vida fraterna on s'acull a tots, on s'aprèn a viure en el despullament interior, en la humilitat i l'obediència de tots a tots.

A més, per a Francesc és tan important viure la fraternitat que supera els límits de la humanitat. Així, interpreta tota criatura com a germà i germana dins una única família creada per Déu, l'univers bo i molt bo que ens descriu el llibre del Gènesi. Això queda clarament reflectit en el Càntic del germà Sol, on els elements meteorològics o terrenals, les plantes, els éssers humans i, fins i tot, la mort corporal, són entesos com a regals divins que embelleixen i modelen el disseny diví de pau i harmonia per a tots els racons de la terra: «Lloat sigueu, Senyor meu, per la germana aigua, la qual és molt útil i humil i preciosa i casta».

En l'aniversari de la mort de sant Francesc d'Assís, doncs, avui i aquí celebrem el seu testimoniatge enorme. I també el testimoni viu de totes vosaltres, Germanes Clarisses, que continueu el seu somni evangèlic des del silenci orant, la pregària comunitària i l'amor fratern. La vostra clausura no és tancament ni despreocupació, sinó recolliment per anar a allò essencial, l'únic necessari.

I durant tot aquest Jubileu, ens obriu l'església i ens obriu el cor sense fronteres per fer vostres tots i cadascun dels nostres sofriments i alegries, dels sofriments i alegries de tot el món. Gràcies per acollir-nos amb tanta generositat, gràcies per acollir tanta gent que, en aquest any jubilar, cerca espais de pau i de reconciliació.